

Ανακοίνωση για τη στοχοποίηση της Κατάληψης Παραρτήματος

Μερικές ημέρες πριν από την επέτειο του Πολυτεχνείου, και ενώ ήδη το κράτος είχε πραγματοποιήσει τις πρώτες επιθέσεις εν μέσω lockdown στον κόσμο του αγώνα, ο δημοτικός σύμβουλος Νίκος Μοίραλης, της παράταξης Αλεξόπουλου, έγραψε άρθρο σε τοπικά ειδησεογραφικά μέσα, όπου επικαλούμενος αφενός τον κίνδυνο διασποράς του κορωνοϊού, αφετέρου την υποτιθέμενη καπηλεία του ιστορικού χώρου του Παραρτήματος, ζητούσε την παρέμβαση κυβέρνησης, δημοτικής αρχής, περιφέρειας και αστυνομίας προκειμένου ο χώρος να εκκενωθεί. Στο ίδιο μήκος κύματος, και με λίγο πιο χυδαίο ύφος, η πολιτική παράταξη του Σπιράλ, το «Ποτάμι» της Πάτρας, εξέδωσε στις 19 Νοέμβρη δελτίο τύπου στο οποίο ζητά με τη σειρά του την παρέμβαση της δημοτικής αρχής, αναφερόμενο μάλιστα στα «πρωτοφανή» γεγονότα της φετινής επετείου της εξέγερσης του Πολυτεχνείου στην Πάτρα. Διοργανώνει και διαδικτυακή εκδήλωση που ουσιαστικά στρώνει με δήθεν «δημοκρατικό» μανδύα την καταστολή του χώρου και των αγωνιζόμενων που δραστηριοποιούνται με αφετηρία την κατάληψη Παραρτήματος.

Δυο αρχικά λόγια για την ανακοίνωση του Σπιράλ και που προαποφάσισε ότι το παράρτημα είναι «πρόβλημα», δήθεν εκφράζοντας τους πολίτες, που με χυδαίο και ψευδή λόγο το αποκαλεί υγειονομική βόμβα και άλλα τόσα.

Το Παράρτημα, αποτελεί ένα από τα σημαντικότερα κέντρα αγώνα στην πόλη της Πάτρας. Όχι απλά δεν καπηλεύεται, είναι ανοιχτό σε όσες και όσους θέλουν να πάρουν τη ζωή τους στα χέρια τους, είναι το σημείο που συναντιούνται αυθόρμητα οι αγωνιζόμενοι και οι αγωνιζόμενες σε κάθε στιγμή της ιστορίας, από το Νοέμβρη του '73, το Δεκέμβρη του '08 ως και την παρούσα ημέρα. Και αυτός ο αγώνας, ήταν και θα είναι πάντα αγώνας σύγκρουσης με το υπάρχον, με το κράτος, με τους νόμους, με το κεφάλαιο και κάθε μορφή εξουσίας.

Στο παράρτημα περνάει ένα σημαντικό κομμάτι της τοπικής κοινωνίας για να κοινωνικοποιηθεί, να συλλογικοποιηθεί, να διασκεδάσει, να συζητήσει, να αγωνιστεί. Αυτά είναι ψιλά γράμματα βέβαια για αυτούς που αντιλαμβάνονται τα πράγματα με όρους χρήματος, αφεντικών, κράτους, καπιταλισμού, αγοράς. Ασφαλώς και δεν έχουμε εισοδο, σε αντίθεση με τα περισσότερα μέρη σε αυτήν την πόλη, ασφαλώς και έχουμε αρχές και αξίες λειτουργίας, με βασικό γνώμονα να μην υπάρχει κανένας είδους διάκριση και επιβολή απέναντι σε κανέναν άνθρωπο μέσα στο χώρο μας, σε αντίθεση με τα όσα συμβαίνουν σε δεκάδες άλλα μέρη της πόλης, να συνυπάρχουμε ισότιμα, με αλληλεγγύη, αλληλοσεβασμό, αλληλοβοήθεια. Ό,τι φτιάχνουμε και δομούμε, η ίδια η συνέχεια και η βελτίωση του χώρου καθώς και όλες οι πρωτοβουλίες που στεγάζονται σε αυτόν, λειτουργούν αυτοοργανωμένα, με τις δυνάμεις των ίδιων των ανθρώπων, από την τσέπη, τα μυαλά και τα χέρια τους. Το ίδιο γινόταν από την αρχή της λειτουργίας του ως κατάληψη και γενικότερα χώρου αγώνα. Ας μας θυμίσουν όλοι αυτοί οι κύριοι, τι απέγινε τόσο το παράρτημα τον 1.5 χρόνο που έμεινε ερμητικά κλειστό και εκκενωμένο, όσο και η κατάληψη του Μαραγκοπουλείου που επίσης εκκενώθηκε εκείνον τον Αύγουστο του 2013. Που να καταλάβουν οι κύριοι του Σπιράλ την ανιδιοτέλεια και την προσφορά, το να φτιάχνεις κάτι με τα χέρια σου, πέρα και έξω από το ατομικό συμφέρον, με τις δυνάμεις σου, με τον κόπο σου. Ας πάνε να κλαφτούν που δεν είχαν δημοτικά γραφεία μέχρι πρότινος, θέλουν να κάνουν και προτάσεις τρομάρα τους. Δε γελιόμαστε. Είναι αυτοί, που για την πανδημία και την κρατική διαχείριση δεν είπαν κουβέντα, είναι αυτοί που απέναντι στη φτώχεια και τη λεηλασία των ζώων μας τα τελευταία 10 και πλέον χρόνια δεν άρθρωσαν μισή φράση. Τη δουλίτσα τους, το σπιτάκι τους, την ατομική τους καβάντζα και ασφαλώς, κριτική σε ότι δε χωράει στο καλογυαλισμένο πλαίσιο που έχουν φτιάξει στο μυαλό τους για την πραγματικότητα. Το οποίο, με μια γύρα στον πραγματικό έξω κόσμο, της ανέχειας, της ανεργίας, της καταστολής, της εκμετάλλευσης, πάει περίπατο.

Ψάχνουμε βέβαια και να βρούμε την τελευταία αφορά που τους είδαμε ή ακούσαμε να συμμετέχουν σε κάποια κίνηση αλληλεγγύης προς οποιονδήποτε συνάνθρωπό μας, ή που τους είδαμε ή ακούσαμε να έχουν συμμετοχή σε κάποιον αγώνα, μια διεκδίκηση, κάτι. Δε τους βλέπαμε στους δρόμους τότε που το ένα μετά το άλλο τα μνημόνια γονάτιζαν εκατομμύρια ζωές, δεν τους είδαμε ποτέ στους δρόμους ή έστω σε κάποιο θεσμικό όργανο να μιλάνε για τη Χρυσή Αυγή και εν γένει τους φασίστες, όταν προσπάθησαν να απλώσουν το θανατερό τους δηλητήριο στις γειτονιές της Πάτρας και της Ελλάδας. Δεν τους είδαμε να λένε το παραμικρό όταν δολοφονήθηκε ο Ζακ Κωστόπουλος, η Ελένη Τοπαλούδη, ο Παύλος Φύσσας, ο ΠετρίτΖίφλε, ο Βασίλης Μάγγος, ο ΣαχτζάτΛουκμάν, τόσοι και τόσες άλλες στην καθημερινή βάρβαρη και κανιβαλική πραγματικότητα που διαμορφώνεται. Δεν τους είδαμε στις κινητοποιήσεις των υγειονομικών έξω από τα πολύπαθα και κατεστραμμένα νοσοκομεία, τώρα ειδικά, εν μέσω της υγειονομικής κρίσης με τον κορωνοϊό. Ακόμη, δεν τους είδαμε ούτε και ακούσαμε να λένε κάτι για τους δημόσιους χώρους, κάτι που να περιλαμβάνει ελεύθερη πρόσβαση, κοινωνικοποίηση, ιστιμμία. Σε αντίθεση με τις δεκάδες προβολές ταινιών και ντοκιμαντέρ, μπαζάρ βιβλίων, συγκεντρώσεις, συναυλίες κλπ που γίνονται στην πόλη μας από τις πρωτοβουλίες που στεγάζονται στο παράρτημα και εν γένει αγωνιζόμενους/ες στην πόλη αυτή. Δεν τους είδαμε ποτέ σε μια απεργία, μια εργατική κινητοποίηση, στην πόλη της ανεργίας και των μηδαμινών μεροκάματων, στην πόλη της ακραίας εκμετάλλευσης του αναλώσιμου εργατικού δυναμικού, εις βάρος ειδικά των φοιτητών/τριών της πόλης. Δεν τους είδαμε ούτε τους ακούσαμε να λένε κάτι ποτέ για τα ΜΜΜ της πόλης, όπου στοιβάζονται κατά δεκάδες οι φοιτητές και οι φοιτήτριες της πόλης σε κάτι ξεχαρβαλωμένα παλιοσίδερα. Ούτε για τις τιμές των εισιτηρίων, τη δωρεάν στέγαση, τη σίτιση, τις ίσες ευκαιρίες στην πρόσβαση για όλους/ες. Δεν ακούσαμε και δεν είδαμε να λένε κάτι για τα τόσα έργα που γίνονται για να πλουτίσει μια δράκα καπιταλιστών, σε βάρος του φυσικού κόσμου, από τη Θράκη μέχρι την Κρήτη, για τα πετρέλαια, τα αιολικά, κλπ. Δεν

είδαμε έστω μια ανακοίνωση ενάντια στους πολέμους και γενικότερα της πολεμική προετοιμασία που μας επιφυλάσσει ένα ζοφερό μέλλον. Δεν είδαμε να διαμαρτύρονται όταν ο πρέσβης ενός τόσο πολεμοχαρούς κράτους όπως οι Η.Π.Α. βρέθηκε στην πόλη τους.

Σε ένα σημείο όμως, αυτό του χαρακτηρισμού του παραρτήματος, ως υγειονομικής βόμβας είναι που υπερβαίνουν τα εσκαμμένα. Είστε χυδαίοι και ψεύτες, κάνετε πολιτική υπό το βάρος του φόβου για την υγειονομική συνθήκη και τη ζωή. Αλλά μιας και το ανοίξατε, μικρές απαντήσεις. Το παράρτημα ήταν πάντα αχούρι ναι, λόγω των χρημάτων που φαγώθηκαν από επιτροπές και πρωτοβουλίες «ειδικών» σαν τη δική σας, όμως σταμάτησε να είναι αχούρι από όταν το είχαν στα χέρια τους οι αγωνιζόμενοι/ες. Τον καθαρισμό του, όποιος/α στοιχειωδώς περνάει απέξω, τον βλέπει συχνά, κάθε βδομάδα εντός και εκτός της πόρτας του. Εκτός μάλιστα, καθαρίζουμε συχνά και τα αστικά σκουπίδια των υπόλοιπων, αλλά που να ξέρετε εσείς από τέτοια πράγματα... Όσον αφορά τη σχέση με το σχολείο, η κατάληψη παραρτήματος δε δημιούργησε ποτέ πρόβλημα, και δε μπορούσε από αξιακή σκοπιά, σε ό,τι προκύπτει λόγω της γειννιάσής του με το σχολείο. Γνωστά όλα αυτά, με μια απλή ερώτηση θα το ξέρατε. Και τέλος για τις υγειονομικές βόμβες, στη χώρα των ανύπαρκτων ΜΕΘ, των ΜΜΜ-σαρδελών-εστιών διάδοσης κορωνοϊού, των χιλιάδων που συνεχίζουν να στοιβάζονται έξω από εκκλησίες και να κοινωνούν, των μηδαμινών μέτρων προστασίας των εργαζομένων, των μασκών – παρωδία που δόθηκαν στα σχολεία (μιας και επικαλείστε το σχολείο για λόγους συναισθηματικής φόρτισης που αφορά τις ζωές νέων παιδιών, τόσο χυδαίοι είστε), των διαλυμένων νοσοκομείων, της διαλυμένης καθαριότητας, στη χώρα που γονάτισε τη δημόσια υγεία της και παίζει με τις ζωές μας ανοίγοντας τον τουρισμό για να κονομήσουν μερικά μεγαλοαφεντικά της χώρας, στη χώρα που πανηγυρίζουν για τον αριθμό των θανάτων, στη χώρα που εσείς δεν έχετε κουνήσει το παραμικρό σας δαχτυλάκι για το στιδίποτε, θα έπρεπε να σιωπάτε το λιγότερο.

Και δυο ακόμη λογάκια: Προς τον κύριο Τσουκάλη, μια υπενθύμιση, όταν σαν αριστερά δεκανίκια κάνατε με τη ΔΗΜΑΡ μνημονιακές συγκυβερνήσεις που εξαθλιώναν εκατομμύρια ζωές, εμείς παλεύαμε στους δρόμους, τις πλατείες, τις συνελεύσεις, σε κάθε κοινωνικό χώρο. Ακόμη, όταν η όποια πορεία και συμμετοχή του καθενός γίνεται άλλοθι για μελλοντικές αστυνομικές επεμβάσεις, το λιγότερο που αυτά τα άτομα θα έπρεπε να κάνουν είναι να ντραπούν απέναντι στους τόσους/ες που έδωσαν τη ζωή τους για έναν καλύτερο κόσμο, απέναντι στην κρατική βία και καταστολή. Ξεχάσανε μάλλον ποιοι χτυπούσαν στην ταράτσα τον Αντρέα...

Στις 17 του Νοέμβρη οι του Σπιράλ και σία δεν είδαν μάλλον αυτό που αντίκρισε όποιος/α περνούσε από το κέντρο της πόλης. Δηλαδή μια αστυνομοκρατία, ανεπτυγμένη από τα Ψηλαλώνια ως την Αγία Σοφία, με κοντά στους 1000 αστυνομικούς να απαγορεύουν εκ των πραγμάτων την κυκλοφορία. Δεν είδαν τον ιστορικό χώρο της εξέγερσης του 1973 να αποκλείεται από τα ΜΑΤ, σε μια κατεύθυνση απαγόρευσης κάθε εκδήλωσης μνήμης αλλά και της καθιερωμένης πορείας. Όπως είμαστε σίγουροι ότι το ίδιο δεν είδαν να συμβαίνει στην Αθήνα, στη Θεσσαλονίκη και σχεδόν σε κάθε πόλη της Ελλάδας. Και αυτό γιατί τόσο το Σπιράλ, όσο και ο Μοίραλης και κάθε άλλος τοπικός αυλοκόλακας της εξουσίας έχει πάρει θέση χρόνια τώρα απέναντι στους κοινωνικούς και ταξικούς αγώνες.

Για την ιστορία, αυτή τη στιγμή στο Παράρτημα στεγάζονται πολιτικές συνελεύσεις, μαθητικές συνελεύσεις, ομάδες αυτοοργανωμένης έκφρασης και τέχνης, μια αναρριχητική ομάδα και μια δομή αλληλοβοήθειας, που εν μέσω της πανδημίας έχει στηρίξει ανθρώπους της τάξης μας, μετανάστες, τους πληγέντες της Καρδίτσας και πάει λέγοντας. Εκεί που το κράτος ξέρει μόνο να σπέρνει τρόμο, ξύλο, απαγορεύσεις, φτώχεια και εξαθλίωση, οι αγωνιζόμενοι βάζουν κάτω τα οράματά τους και κάνουν πράξη την αλληλεγγύη.

Σε όλους αυτούς λοιπόν που ονειρεύονται δυστοπίες, που ερεθίζονται στην ιδέα της καταστολής, που διακαής τους πόθος είναι να αναγράψουν την ιστορία και που ποτέ τους δε σήκωσαν το χεράκι τους για να το απλώσουν στο διπλανό, σε όλους αυτούς που με δηλώσεις και άρθρα προσπαθούν να στρώσουν το χαλί μιας εκκένωσης, σε όλους αυτούς που για να μη γελιόμαστε τους προκαλεί αλλεργία ο ίδιος ο αγώνας, σε όλους αυτούς που στην πραγματικότητα πίσω από όλα αυτά κρύβουν τις προσωπικές τους καριέρες, οικονομικές επιδιώξεις και φιλοδοξίες, έχουμε να πούμε το εξής: ραντεβού στην πόρτα του Παραρτήματος. Θα εκπλαγείτε πόσες καρδιές πάλλονται πίσω της, θα εκπλαγείτε πόσα μυαλά το έχουν για σπίτι τους.

Διαχειριστική Συνέλευση Κατάληψης Πάραρτήματος

Κάθε πρώτη Τετάρτη του μήνα στις 19:00

Email: pararthma@gmail.com